

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ZÁŘÍ 2015

č. 7

„Tati, v tom je to! Škola je pěkná otrava!“

Milí znojemští farníci, zase nám začalo září, a tak bych se s vámi rád podělil o jeden rozhovor otce s dorůstajícím synem uprostřed školního roku. Narazil jsem na něj v jedné znamenité knize. Jako praktické cvičení na příští měsíce doporučuji přečíst si rozhovor dvakrát a při prvním čtení přeskočit *přeškrtnuté* texty v závorkách.

„Tati, v tom je to! Škola je pěkná otrava!“ (*Chei s tebou mluvit, tati. Chei získat tvoji pozornost.*)

„Co se děje?“ (*Projevil jsi zájem! Výborně!*)

„Škola mi k ničemu není. Je naprosto nepraktická a nepoužitelná.“ (*Mám ve škole problémy a dělá mi to starosti.*)

„To je tím, že zatím nevidíš, k čemu se ti bude hodit. V tvém věku jsem si to myslel taky.“ (*Ach jo. Ted' přijde třetí kapitola oteova životopisu. O tom jsem přece vůbec nechtěl mluvit. Je mi jedno, kolik kilometrů se musel bosý brodit sněhem do školy. Chei mluvit o svých pro-*

blémech.) „Některé předměty jsem považoval za naprostou ztrátu času. Jenže později se mi právě tyhle předměty nejvíc hodily. Vydrž. To chce čas.“ (*Čas můj problém nevyřeší. Chei si s tebou jenom promluvit a ulevit si.*)

„Tati, do školy chodím už deset let! Můžeš mi říct, k čemu mi jako automechanikovi bude dobré nějaké 'x+y'?“

„Automechanikovi? Ty si děláš legraci, ne?“ (*Nelíbilo by se mu, kdybych byl automechanikem. Nelíbilo by se mu, kdybych nedodělal školu. Budu muset to, co jsem řekl, nějak zdůvodnit.*)

„Ne, nedělám. Podívej se na Pepu. Nechal školy. Spravuje auta a vydělává spoustu peněz. To je praktické.“

„To ti tak připadá teď. Ale počkej za pár let. Pepa bude litovat, že školu nedokončil.“ *(Ne! Ted' přijde přednáška číslo 6 o významu vzdělání.)* „Přece nechceš být automechanikem. Potřebuješ vzdělání, abys mohl dělat něco lepšího.“

„Nevím, tati. Pepovi se daří docela dobře.“ *(Není neúspěšný. Nedokončil školu, a není neúspěšný.)*

„Podívej, opravdu se snažíš?“ *(Chodíme pořád dokola, tati. Kdybys mě jenom poslouchal. Chci s tebou mluvit o něčem opravdu důležitém.)*

„Jsem na střední škole už dva roky. Opravdu se snažím, ale není to k ničemu.“

„Vždyť je to renomovaná škola. Měl by sis trochu vážít toho, že tam můžeš chodit.“ *(Proboha, ted' si budeme povídat o spolehlivosti a zodpovědnosti. Jak bych byl rád, kdybych si s tebou mohl popovídat o tom, o čem jsem chtěl mluvit.)*

„Ostatní kluci si myslí totéž co já.“ *(Mně se dá věřit. Nejsem úplně zabeďněnec.)*

„Uvědomuješ si, co všechno jsme s maminkou museli obětovat, abys měl dobré vzdělání?“ *(A je to tady — pocit viny. Možná jsem fakt úplně debil. Škola je skvělá. Máma s tátou jsou bezva, zatímco já jsem debil.)* „Nemůžeš toho teď jen tak nechat.“

„Já vím, tati, co jste pro mě obětovali. Ale to fakt nemá smysl.“ *(Fakt mi nerozumíš, to je to.)*

„Podívej, asi bys měl věnovat víc času učení než dívání na televizi...“ *(V tom to není, tati! V tom to vůbec není! Já ti to nikdy nedokážu vysvětlit. Byl jsem idiot, že jsem se o to snažil.)*

„Nechme toho, tati. Nikam to nevede. Jo... to je jedno. Nechci se o tom už dál bavit.“

A nyní se vraťte na začátek rozhovoru a přečtěte si ho ještě jednou, tentokrát včetně skrytých myšlenek dorůstajícího syna, které jsou uvedeny v závorkách. ...

Jak jistě tušíte, mým záměrem není psát o tom, jak je pro mladé lidi důležité učit se ve škole, ale spíš o tom, co je důležité pro nás pro všechny: učit se porozumět tomu, co druhý prožívá, co má na mysli a snaží se sdělit. Říká se tomu **empatie**. A možná právě my dospělí, čím víc toho o životě víme (nebo si myslíme, že víme), tím víc máme sklon hned všechno hodnotit, chtít druhým radit, měnit je a řídit a ztrácíme schopnost jim opravdu naslouchat, a tudíž i porozumět. K tomu je totiž potřeba chvíli se pokusit vidět svět očima toho, kdo s námi mluví.

Empatické naslouchání vyžaduje, abychom pozorně vnímali jak **obsah** toho, co nám druhý říká, tak také jeho **po-city**, které nám přitom sděluje. V dialogu je dobré obojí zachytit a pokusit se to vyjádřit vlastními slovy, abychom tak sebe i partnera ujistili, že jej opravdu chápeme. Pokud jej totiž nepochopíme, ani se nedostaneme ke skutečnému jádru problému a všechny dobře míněné rady se naprosto míjejí účinkem. (Jak jsme to viděli v předešlém rozhovoru.)

Podívejme se nyní, jak může vypadat tentýž rozhovor v případě, že otec umí empaticky naslouchat.

„Tati, v tom je to! Škola je pěkná otrava!“ *(Chci s tebou mluvit, tati. Chci získat tvoji pozornost.)*

„Máš pocit, že tě škola opravdu nebaví.“

(To je pravda. Přesně tak to je.)

„To teda jo. Je naprosto nepraktická a nepoužitelná. Chodit do školy je mi k ničemu.“

„Máš pocit, že chodit do školy ti k ničemu není.“

(Moment – je to skutečně to, co mám na mysli?)

„Jo. Neučíme se nic, co by mi nějak pomohlo. Vem si Pepu. Nechal školu. Spravuje auta a vydělává spoustu peněz. To je praktické.“

„Myslíš si, že Pepa měl dobrý nápad?“

(No...)

„Myslím, že svým způsobem jo. Skutečně vydělává dost peněz. Ale je fakt, že za pár let si to bude nejspíš vyčítat.“

„Myslíš, že bude mít pocit, že se rozhodl špatně.“

„Jo, určitě. Stačí se podívat, o co přichází. V dnešním světě bez vzdělání nic nedokážeš.“

„Hm. Vzdělání je opravdu důležité.“

„Jasně, že je, tati! Když nemáš diplom, nemůžeš sehnat zaměstnání nebo se nedostaneš na vysokou, a co máš dělat? Bez vzdělání to nejde.“

„Vzdělání je důležité pro tvoji budoucnost.“

„To je. Jenže... víš co? Neřekneš to mámě, že ne?“

„Nechceš, aby to maminka věděla?“

„To teda nechci. Ale možná bys jí to mohl říct. Stejně by na to nejspíš přišla. Dneska jsme měli ten test, víš ten ze čtení. Řekli mi, že čtu jako ve čtvrté třídě. Ve čtvrté třídě! A já přitom za rok končím střední školu! ... Určitě propadnu, tati. Jestli bych měl propadnout, tak to můžu klidně zabalit. Jenže to nechci.“

„Nevíš, kudy kam. Řešíš dilema a nevíš, co bys měl udělat?“

„Co si myslíš, že bych měl dělat, tati?“

...

Rozhovor by mohl pokračovat. Ale už takto je článek dost dlouhý, takže to zkrátím: Myslím, že na začátku školního roku je pro nás užitečné si znovu uvědomit, že ne jenom děti a studenti, ale my všichni se stále musíme učit – především umění dobrého života, vzájemných vztahů. A empatické naslouchání je pro ně mimořádně přínosný a účinný návyk. Zkusme si to dát jako novoškolněroční předsevzetí: **nejdříve se snažit pochopit**, a teprve potom se snažit být pochopeni.

Ať nám v tom Duch svatý pomáhá!

S modlitbou a požehnáním
otec Martin Hö nig

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

O pokoře při modlitbě

Všichni musíme být přesvědčeni, že stojíme takřka nad propastí všech hříchů a visíme jen na vlásku milosti; kdyby

povolil, určitě se zřítíme a budeme páchat nejohavnější zločiny. *Kdyby mi Hospodin nepomáhal, brzy by odpočíva-*

la duše má v tichu smrti (Žl 94 [93],17). Kdyby mi Bůh nepřispěchal na pomoc, napáchal bych tisíce hříchů a teď bych byl v pekle, vyznával žalmista a po něm si to opakujeme všichni. To měl na mysli i sv. František z Assisi, když prohlašoval, že je nejhorším hříšníkem na světě. Ale Otče, vylouval mu to jeho společník, to přece není pravda. Určitě je na světě mnoho horších než vy. Ba ne, odpovídal světec, je to až příliš pravdivé, protože kdyby Bůh nade mnou nedržel ruku, spáchal bych tisíce hříchů. - Je článkem víry, že bez pomoci milosti nejsme schopni naprosto žádného dobrého skutku, ba ani dobré myšlenky. *Bez milosti lidé nevymyslí ani nevykonají zhola nic dobrého*, napsal sv. Augustin. A tak jako oko nemůže vidět bez světla, ani člověk nemůže vykonat nic bez milosti. Už dávno před ním to řekl Apoštol (2 Kor 3,5): *Ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako by to pocházelo od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha*. A ještě dřív než apoštol tvrdil totéž David (Žl 127 [126],1): *Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí*. Marně se člověk snaží o svatost, jestliže mu Bůh nepomůže. *Nestřeží-li město Hospodin, marně bdí strážce* (Žl 127 [126],1). Neochrání-li duši před hříchem Bůh, marně se bude bránit vlastními silami. Proto žalmista prohlašuje (Žl 44 [43], 7): *Na svém luku jsem si nezakládal*. Čili: nechci spoléhat na vlastní zbra-

ně, ale jen na tebe, Bože. Ty mě můžeš zachránit.

Jestliže tedy člověk shledá, že udělal něco dobrého a neupadl do ještě větších hříchů, než už spáchal, ať řekne se sv. Pavlem: *Boží milostí jsem to, co jsem* (1 Kor 15,10). Z téhož důvodu se nepřestávejme bát a třást, abychom při nejbližší příležitosti neklesli. *Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá dobrý pozor, aby nepadl* (1 Kor 15,10). Apoštol nás tím chce upozornit, že ve velkém nebezpečí opětného pádu je ten, kdo si je příliš jistý, že se to nestane. Zdůvodňuje to na jiném místě: *Když si někdo o sobě myslí, že něco je, a zatím není nic, klame sám sebe* (Gal 6,3). Proto sv. Augustin moudře poznamenává: *Mnoha lidem brání být silnými opovážlivá sebejistota, že silní jsou. Nikdo nebude silný, leda ten, kdo se pokládá za slabého*.

....

Pokud jde o rány lásky: tak jako bolest tělesné rány neustále člověku připomíná její příčinu, musíme Boha prosit, aby svou svatou láskou zasáhl naše srdce natolik, že budeme stále myslet na jeho dobrotu, lásku k nám a dělat mu radost svými dobrými skutky i city. Žádného z těch stupňů však nedosáhneme bez modlitby. Bude-li to modlitba pokorná, důvěřivá a vytrvalá, dosáhne všeho.

(Z knihy A. M. de Liguori: *Modlitba*)

Bůh si nevolá vznešené, nehřešící, nejšikovnější, nejpilnější, a já nevím jaké ještě „nej“. On si volá obyčejné, kteří znají svou slabost, aby zahanbil ty, kteří něco znamenají a kteří mají o sobě (nebo jiní o nich) vysoké mínění.

Vojtěch Cikrle: Stradivárky

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

BARBORA

Pokračujeme v seznamování se se svatými a světicemi zobrazenými v našich kostelích. V kostele sv. Michala se nachází na levé straně při vstupu do kostela hlavním vchodem v první kapli oltář sv. Barbory.

S. Barbora se narodila ve 3. století v Nikomedii, dnes Izmit, - Turecko, a zemřela: r. 306 v Nikomedii

„Markéta s drakem, Barbora s věží, Kateřina s kolem, to jsou tři svaté panny“. To je průpověď o takzvaných třech svatých pannách Markétě Antiochijské, Kateřině Alexandrijské a Barboře. Od 14. století patřila Barbora k nejoblíbenějším a k nejčastěji znázorňovaným postavám světců, a v 15. století byla mučednice přiřazena ke skupině Čtrnácti pomocníků v nouzi. Od dávných dob je Barbora také jedním z nejoblíbenějších dívčích jmen.

Jako téměř u všech pomocníků v nouzi je i Barbořin životopis zcela překryt legendami. Říkají, že dívka žila ke konci 3. století jako dcera zámožného Dioskura v Nikomedii, dnešním Izmitu v Turecku. Všude byla obdivována Barbořina mimořádná krása, její učenost a její bystrý rozum. Nejbohatší a nejhezčí

mladíci města se ucházeli o krásnou dceru z pohanského domu, avšak ona cítila, že v životě musí být ještě něco jiného, co se jí dosud neukázalo, a každého muže odmítala.

Stále znovu však odcházela Barbora ke skupince křesťanů, kteří tehdy žili skrytě v neustálém strachu před císařskými pronásledovateli. V dlouhých rozhovorech se snažila mladá dívka pochopit víru a učení těchto lidí a stále více dospívala Barbora k poznání, že se jí zde ukazuje její další životní cesta.

Barbořin otec Dioskuros, fanatický nepřítel křesťanů, pozoroval změnu, která se děje s jeho dcerou, a rozhodl se bránit dívce ve styku s křesťany. Dal u svého domu postavit věž, do níž chtěl Barboru uzavřít. Když se vrátil z krátké cesty, viděl, že Barbora přikázala zedníkům, aby do věže vzdili tři okna místo naplánovaných dvou.

Rozlíčený Dioskuros se ptal své dcery, co to má znamenat, a Barbora mu odpověděla, že je to symbol Trojice. Když mu pak řekla, že mezitím tajně přijala svátost křtu, vzplanul Dioskuros hněvem. Přistoupil k Barboře a chtěl ji bít. Avšak náhle se otevřela v zemi trhliha a ukryla dívku.

Dioskuros pak dovlekl dceru před místodržícího, který byl rozhořčeným pronásledovatelem křesťanů. Dal Barboru zbičovat, avšak ona k tomu jen poznamenala, že to je, jako by byla hlazena pavími péry. V noci se jí pak prý zjevil Kristus a zahojil její rány. Nato dal místodržitel Barboru bít kyji, pálit pochodněmi a uříznout jí prsa. Když chtěl dívku takto znetvořenou hnát ulicemi města, objevil se náhle anděl z nebe a zahalil Barbořino krvácející tělo bílým oděvem. Když místodržitel poznal, že celým mučením ničeho nedosáhl, vydal rozkaz usmrtit Barboru mečem. Dioskuros provedl tento čin na své dceři vlastní rukou.

Sotva odložil vražedný nástroj, byl sám zabit bleskem.

Rokem Barbořiny smrti byl prý rok 306. Byla to doba vlády Galerie Valeria Maximina, zvaného Daia, který vešel do dějin jako jeden z nejbrutálnějších usku-tečňovatelů pronásledování křesťanů, které započal Dioklecián.

Barbořiny ostatky se prý dostaly kolem roku 1000 do domu sv. Marka v Benátkách a odtud později na ostrov Torcello před Benátkami.

(Převzato z knihy Schaubert-Schindler: Rok se svatými)

CHARITA

Den otevřených dveří v Denním stacionáři sv. Damiána

Srdečně vás zveme na Den otevřených dveří, který se koná u příležitosti 20. výročí založení Denního stacionáře sv. Damiána a to dne **17. září 2015 od 8:00 do 13:00 hod na ulici Mašovická 10, Znojmo - Hradiště**. Připravena je pro vás ukázka činností a prohlídka budovy.

Den Charity

Srdečně vás zveme na akci s názvem Den Charity, která se uskuteční dne **24. září 2015 od 14:00 do 17:00 hodin na Horním nám. ve Znojmě**. Tato akce je zaměřena na prezentaci čin-

nosti Oblastní charity Znojmo. Kromě toho se můžete dozvědět spoustu dalších důležitých informací týkajících se činnosti a rozvoji Oblastní charity Znojmo. Děti se mohou těšit na tvořivou dílnu, malování na obličej a soutěže. Pro dospělé je připraveno měření krevního tlaku a ukázky našich výrobků. Na pódiu vystoupí Ateliér Samuel s bubnováním. Děti z Domova pro matky a otce v tísní si pro vás přichystaly pohádku. Dále budou k vidění ukázky sebeobrany a celý den zakončíme Zumbou. Připraveno je i malé občerstvení.

*Veronika Brandejs
Oblastní charita Znojmo*

Pokora je pravdivý postoj člověka, který si je vědom nejen svých omezení, ale i darů. Pokora je základem pro modlitbu.

Vojtěch Cikrle: Stradivárky

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Budoucnost pokoje

Bůh nemůže než milovat

Dnešek nás s nebyvalou naléhavostí volá k tomu, abychom otevřeli cesty důvěry pronikající až do samotných nocí lidstva. Vnímáme toto volání?

Jsou lidé, kteří vlastním sebedarováním dokazují, že lidská bytost není vydána beznaději. Jejich vytrvalost nám dává hledět do budoucnosti s hlubokou důvěrou. A díky nim můžeme zahlédnout po celém světě i v těch nejtíživějších situacích znamení nepopíratelné naděje

Slyší nesmírné útrapy nevinných. Nepřehlížejí rostoucí chudobu ve světě a utrpení velkého počtu dětí.

Vědí, že neštěstí a nespravedlnost bídy nepochází od Boha. Bůh nemůže než milovat. Na každého lidského tvora se dívá s nekonečnou láskou a s hlubokým soucítěním.

Pochopíme-li, že Bůh miluje i toho nejopuštěnějšího člověka, naše srdce se otevře druhým, budeme vnímavější k důstojnosti každé osoby a položíme si otázku: Jak se mohu zapojit do práce na tom, aby se začala připravovat jiná budoucnost.

Naše důvěra v Boha je rozpoznatelná, projevuje se zcela prostým sebedarováním pro druhé; teprve žitá víra se stává věrohodnou a může být předávána dál.

„Miluj a říkej to svým životem,“ tato slova napsal tři sta let po Kristu svatý Augustin.

Milovat soucitně

Koncem roku 1990, sotva několik dní po velkém otřesu, který se odehrál v Rumunsku, jsme se tam s dvěma bratry

vydali. Hovořili jsme s mladými. V této těžké době nám jeden mladý Rumun vyprávěl, že z lásky ke svobodě pro svůj lid se dostal až do nebezpečí života. Když mluvil o budoucnosti, dodal: „Bez odpuštění, bez smíření nebude nikdy mír, nikdy nebude mír v Rumunsku ani v Evropě.“

Ten mladík si to uvědomil: Jaká by bez odpuštění byla budoucnost pro národy, které prožily tragické rozdělení? Jaká může být budoucnost pro každého člověka, nebudeme-li soucitní? Jak budovat lidskou důvěru po celé zemi, nebude-li dosaženo míru?

Ve čtvrtém století napsal svatý Basil: „Budeš k obrazu Božímu, až získáš dobrotu. Měj v srdci laskavost a milosrdenství, abys oblékl Krista.“

Kdybychom ztratili milosrdenství, vnitřní oheň nevyčerpatelné dobroty, co by nám zůstalo?

Tomu, kdo se snaží milovat s dobrotou v srdci, se život naplní pokojnou krásou.

Jedině soucit nám umožňuje vidět druhého, takového, jaký je. Pohled lásky spatří v každém člověku hlubokou krásu lidské duše.

Kdyby tak na počátku všeho stálo srdce plné soucitu...

kdyby nás vnitřně spalovala láska, jež usmiřuje...

zářila by kolem nás průzračnost evangelia i bez našeho vědomí...

a rozzářila by se tato slova: „Miluj a říkej to svým životem!“

*Z knihy Bratra Rogera z Taizé:
Netušená radost*

ROK ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

KARMELITÁNI

Zajímavou historii karmelitánů ve Znojmě popsal Dr. K. Fila spolu s V. Pavlíkem. Vzhledem k rozsahu odkazujeme na náš zpravodaj Život farností Znojma č. 7 z roku 2006.

Řád karmelitánů (Ordo Fratrum beatissimae Mariae Virginis de Monte Carmelo) patří mezi společenství zasvěceného života v římskokatolické církvi. Jejich členové se snaží následovat Ježíše Krista životem podle evangelijních rad čistoty (celibátu), chudoby a poslušnosti, přijatých formou veřejných řeholních slibů.

V Karmelu je kladen důraz na modlitbu, život ve společenství a službu, provázané pohledem hluboké víry (kontemplace). Zároveň ale každý člen vnáší do společného bohatství své vlastní dary a spoluutváří »ducha karmelitánské rodiny«. Proto současně platí, že »charisma Karmelu je skutečností, jež má tolik projevů, kolik je členů Karmelu«.

Základní význam pro utváření spirituality karmelitánů měly dvě skutečnosti: přebývání na hoře, na níž před staletími

prorok Eliáš skrze Boží soud usvědčil Bálovy kněze ze lži a lid z nevěrnosti Hospodinu, podnítilo bratry k následování příkladu horlivého proroka a k touze být jeho žáky. A zasvěcení kaple, stojící uprostřed cel, Panně Marii natrvalo vtisklo zbožnosti karmelitánů mariánský ráz, vystupňovaný v průběhu dějin řádu dalšími milostmi, vyprošenými skrze Mariinu přímluvu. Maria je v Karmelu nazývána Sestrou, Matkou, Ozdobou, Paní, Královnou.

Karmelitáni patří k tzv. řádům mendikantským (podobně jako např. dominikáni nebo minorité). Samozřejmě má řád vlastní historii a zároveň i duchovní tradici - spiritualitu, společnou celé rodině Karmelu. Určující význam měl přitom vzor starozákonního proroka Eliáše (v bibli zmiňovaného v souvislosti s horou Karmel) a vztah k Matce Boží Panně Marii, již na samém počátku svého společného života zasvětili první bratři kapli postavenou uprostřed kláštera i sami sebe, své společenství.

Podle www.karmel.cz

INFORMACE – bude vás zajímat

Biblický kurz po třinácté: Prorok Jozue a List Jakubův

Pastorační středisko brněnské diecéze nabízí letos na podzim další, již třináctý ročník Biblického kurzu. Jde o

vzdělávání pro všechny vážné zájemce o Bibli, vhodné pro osobní poznání Božího slova i jako materiál pro ty, kdo vedou různá malá společenství a biblické hodiny. Účast není vázána na absolvování předchozích ročníků.

Kurz se jako vždy uskuteční v Brně na Biskupském gymnáziu v období září – listopad 2015 v pěti večerních čtvrtěných setkáních se čtrnáctidenní periodicitou:

24. září, 8. a 22. října, 5. a 19. listopadu 2015 od 17.00 hodin.

Přihláška a program jsou zde:

<http://brno.biskupstvi.cz/pastorace/kurz.php?kurz=5>.

Koncert duchovní hudby

Soubor Musica animata ve spolupráci s Městským kulturním střediskem

Třebíč si vás dovoluji pozvat na koncert duchovní hudby, který proběhne v rámci Slavností tří kápí v **neděli 23. srpna 2015 v 16 hod. v bazilice sv. Prokopa v Třebíči.**

V rámci koncertu zazní kantáta **Confitebor tibi Domine** od **Charlese Norwella** a velkolepá **Missa brevis Jiřího Pavlicy.**

Účinkují: SERAFÍN chrámový sbor farnosti Třebíč Jejkov, velký smíšený pěvecký sbor Musica animata, Malý smyčcový orchestr ZUŠ Třebíč a hosté

Více na www.animata.cz

VÝROČÍ

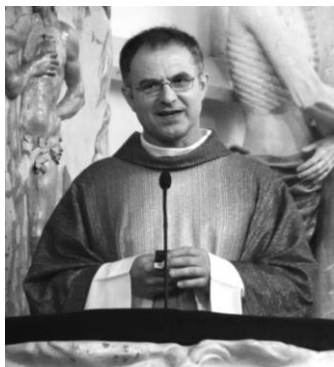
O. BARNÍK Quirin Jano OPraem oslaví padesáté narozeniny. Narodil se 19. září 1965 v Levoči na Slovensku. Na kněze byl vysvěcen 19.6.1993 ve Spišské kapitule. 1.11.2010 v rámci komunity *Cenacolo* odchází na misie do Brazílie. 1. září 2011 byl ustanoven farním vikářem ve Znojmě-Louce.

Do dalších let o. Quirinovi vyprošujeme hodně Božího požehnání a darů Ducha svatého.

---

9. červenec 2015

Oslava šedesátých narozenin o. Jindřicha

9. červenec byl den, na který jsme se všichni těšili. V kostele sv. Mikuláše byla velká sláva. Velké přípravy. Čím bychom ho překvapili? Co mu udělá nejvíce radost? Co by bylo výjimečnější? Já se chci taky připojit, s kým se spojit? Kdo to má na starosti? Udělá-

me schůzi a domluvíme se. Jak to dopadlo? Jak jste se dohodli? Jak proběhne oslava? Kdo vybere kytici? Co mu popřát? Co by si nejvíce přál? To bylo otázek a starostí.

Pak přišel ten den. Z práce rychle do kostela, obléci se, zařadit se do průvodu a vyrazili jsme.

Začala slavnostní děkovná mše svatá k životnímu jubileu našeho pana děkana.

Otec Jindřich všechny přivítal a promluvil k nám. Opět šířil lásku a klid v duši, a všichni jsme najednou věděli, proč vlastně v tom kostele jsme.

Poděkovali jsme Pánu Bohu za to, že otec Jindřich je, za to, že jsme měli to štěstí a přišel k nám do farnosti. Děkovali jsme i za to, že přes všechny starosti tu s námi vydržel a doufáme, že vydrží i nadále. A prosili jsme, aby mu Bůh dal dlouhého života plného síly.

Po mši svaté přinesly děti otci Jindřichovi balónky, na kterých bylo přivázané přání od každého z nich. Společně pak balónky vypustily. Ty se vznesly a rozletěly se do světa. (Druhý den ráno se našel jeden na Dolním náměstí).

Na oslavě se sešlo i velké množství kněží. Všichni ti, kteří ve Znojmě prožili jáhenský rok, kněží z okolí a jiní pozvaní. Ti dali panu děkanovi hobla. Doufám, že to bylo šedesátkrát, co ho vyhodili do vzduchu. Symbolicky poděkovat za každý rok života.

Farníci nechali upéci náhradního pana děkana. Stál v mikulášské kazatelně a svým typickým postojem kázal. Neza-

pomněli mu dát i brýle. Zkrátka dokonale ztvárněný otec Jindřich na dortu. Figurka zůstala z celé oslavy nejdéle nedotčená. Nikdo nechtěl do postavy otce Jindřicha říznout. Jako první však později vzala za své pravá ruka, ta žehnající. Výhoda prvních.

Výročí otce Jindřicha jsme oslavili vesele. Přišlo zahrát hudební trio cimbál, housle a basa. Skupina zpěváků, co se sešla a u cimbálu vydržela nejdéle oslavovat. Už se návštěvníci rozešli, setmělo se, ale pěvci poctivě zpívali dál. Když oslavovat, tak pořádně. Kdyby byl prostor, určitě by se i tancovalo.

S večerním klidem jsme uklidili všechna prostranství po oslavě a rozešli se domů.

Doufám, že jste, otče Jindřichu nabrahl z oslavy novou energii k vedení nás, Vašich oveček, kteří Vás máme rádi.

Ještě jednou, hodně Božího požehnání do dalších let.

IZS - Znojmo

Natáčecí dobrodružství

Na jaře nás oslovila TV Noe, zda bychom v rámci Roku zasvěceného života souhlasily s jednodenním natáčením v našem znojmském klášteře. S odpovědí jsme nějakou dobu váhaly, ale nakonec jsme se s Boží pomocí do toho daly.

Ve středu 10. června 2015 v ranních hodinách přijela devítičlenná posádka z televize a udělala z prostorů klášteře „vysílací stanici“. Vše se stihlo připravit a ve 12 hodin mohl začít přímý přenos mše svaté z naší kaple, na kterou přišli v

hojném počtu i naši farníci. Před 18 hodinou se kameramani přesunuli do sálu klášteře, kde proběhl hodinový pořad „Bez hábitu naživo“, kterého se účastnily tři z nás. Do 20 h muselo být zase vše připraveno v kapli pro přímý přenos večerní adorace, opět za účasti farníků.

Byl to pro nás nezapomenutelný zážitek provázený napětím, trémou i mnohými jinými pocity... To podstatné však není možné zahlédnout lidským okem. Před Bohem a celým nebem jsme stále

jako před kamerou. On se na nás s láskou dívá a dovolíme-li Mu to, tak i něžně režiruje celý náš život. Naší velkou výhodou je, že nás náš Režisér dokonale zná a je tedy už jen na nás, na kolik od Něho přijmeme pro nás pečlivě přichystanou a na míru šitou roli.

Ač pro nás byla zkušenost s TV Noe nezapomenutelná, jsme rády, že ji máme za sebou a můžeme se opět pustit do každodenních epizod, scén a dramat našich rolí mnišek Kazatelského řádu.

*Mnišky Znojmo
(Převzato z časopisu OPusculum)*

Slavnost sv. Otce Dominika 8. srpna 2015

V sobotu 8. srpna jsme v našem klášteře sv. Kříže prožily spolu s farností slavnost sv. Dominika, zakladatele našeho Řádu. Bratři dominikáni už zde nejsou, tak jsme se oslavy ujaly sami. Letos byl pro nás totiž význam tohoto dne posílen dvěma skutečnostmi: probíhající Rokem zasvěceného života, který pro celou církev vyhlásil papež František, a také tím, že stojíme už téměř na prahu oslav osmistého výročí založení Kazatelského řádu.

Naše pozvání přijal P. Sávio Řičica OP, který také předsedal slavnostní mši svaté v 10:30 v kostele. Otcové františkáni, které jsme oslovily, bohužel letos přijet nemohli, a tak tentokrát zůstala nenaplněna milá tradice, podle které oba řády slaví svátky svých zakladatelů společně. Přesto mezi námi mohl být minorita bratr Josef, který pochází od Znojma a bratři z řádu sv. Benedikta z opatství v Samporu, kteří jsou příbuzní naší sestry M. Cecílie.

V promluvě při mši sv. vyšel P. Sávio z jedné z katechezí sv. Otce Benedikta XVI., ve které mluvil o sv. Dominikovi jako o muži, který s hlubokým citem

vnímal potřeby církve ve své době a jejich naplnění se odevzdal všemi svými silami. P. Sávio vyzdvihl, že dva hlavní zájmy apoštolské činnosti sv. Dominika – hlásání evangelia nevěřícím a pomoc při hledání pravdy bloudícím ve víře, jsou v dnešní době aktuální novým způsobem. Žijeme ve společnosti, která se sílicí migrací přijímá množství lidí, kteří Krista dosud nepoznali, a která zároveň sama ztratila jasné přesvědčení o vlastních křesťanských kořenech a prožívá krizi hodnot. Na závěr upozornil na dva důležité prostředky, které činily Dominikův apoštolát tak plodným: **úzké spojení s Bohem skrze rozjímavou četbu Písma svatého a úctu k Panně Marii, jež se v dominikánské tradici vtělila především do modlitby růžence.**

Mši sv. zakončila modlitba na úmysly sv. Otce – účast na slavnosti byla totiž letos spojena s možností získat odpustky, které byly pro tyto příležitosti uděleny právě v souvislosti s Rokem zasvěceného života.

Po mši svaté byli všichni pozváni na pohoštění v křížové chodbě kláštera. Byla to milá příležitost k setkání s našimi

farníky a přáteli. Poslední hosté nás opouštěli až v pozdním odpoledni.

Náš veliký dík za tuto rodinnou oslavu patří všem, kdo mezi nás mohli přijít, a také všem, kteří nám byli duchovně blízko. Velmi nás povzbudila krátká návštěva otce Jindřicha, který při-

šel všechny pozdravit. Věříme, že všem bude odměnou nejen radost z prožitého společenství, ale především duchovní povzbuzení a hojnost milostí, načerpá-ných od Pána na přímluvu našeho sv. Otce Dominika.

Mnišky dominikánky

POSELSTVÍ misionářky MATKY TEREZY

Nejkrásnější den? Dnes.

Největší překážka? Strach

Nejlehčí věc? Mýlit se

Největší chyba? Vzdát se

Kořen veškerého zla? Sobectví.

Nejlepší rozptýlení? Práce.

Největší neúspěch? Ztráta odvahy.

Nejlepší odborníci? Děti.

Nezákladnější potřeba? Komunikace.

Nejhlubší radost? Být užiteční druhým.

Největší tajemství? Smrt.

Nejhorší vlastnost? Zlá nálada.

Nejnebezpečnější člověk? Lhář.

Nejhorší pocit? Hněv.

Nejkrásnější dar? Opuštění.

Nejdůležitější instituce? Rodina.

Nejlepší cesta? Ta, která je správná.

Nejpříjemnější zážitek? Vnitřní pokoj.

Nejlídnější přijetí? S úsměvem.

Nejlepší lék? Optimismus.

Největší uspokojení? Splněná povinnost.

Nejspolehlivější zdroj síly? Víra.

Láska k dalekému

O bčas se prohrabuji v starých knížkách, které už nikdo nečte, a hledám, je-li tam ještě něco zajímavého. Tak mně padl do ruky i svazek s názvem „Problémy idealismu“, vydaný roku 1902 v Moskvě. Upoutala mě tam jména autorů, kteří se později stali slavnými, ale tehdy byli ještě mladí začátečníci, jako Bulgakov, Berdjajev a zvláště pak ten, kterého rád čítávám, S. L. Frank. Ten tu figuruje jako autor článku „Friedrich Nietzsche a jeho etika lásky k dalekému“.

Divný název: láska k dalekému. Odjakživa jsme slyšeli mluvit o lásce k bližnímu, tj. k tomu, kdo je pro nás blízko a ne k tomu, kdo je daleko. Dokonce se říká ironicky: na dálku je snadné milovat i nepřátele, těžká je však někdy i láska k příteli, který sedí těsně vedle mne. Co má tedy znamenat ta „láska k dalekému“, kterou hlásá Nietzsche ve své pověstné knize „Tak pravil Zarathustra“?

Myšlenka německého filosofa je stručně řečeno tato: To, čemu říkáme láska k bližnímu, není ve skutečnosti nic

---

jiné než sentimentalismus. Dojímáme se, když vedle nás někdo pláče, když má hlad nebo když je mu zima. Pod vlivem tohoto dojetí se snažíme bližnímu pomoci, ale nestačíme na to. Objevujeme, že je mnoho trpících bližních, že nemáme tolik peněz na almužny, že svým soucitem nepomůžeme tomu, koho bolí zuby. Zastavujeme se ve své bliženské lásce jen u maličností a svět jde dál svou cestou bídy.

Už po staletí hlásá křesťanství lásku k bližnímu, existovaly tisíce a tisíce charitativních ústavů a světu se nepomohlo. Bliženská láska není tvůrčí, ale je pasivní. Není motivována rozumem, ale slepým citem. Je proto třeba vidět dál, upřít pozornost k něčemu dalšímu.

První stupeň je vidět hned na banálním příkladu. Dítě bolí zuby. Matka je lituje, ale tím mu nepomůže. Je-li však rozumná, zavede je k lékaři, aby mu vytrhl špatný zub. Bude to bolet, ale nevádí; pravá láska vidí vzdálenější užitek a ne jen momentální bolest. Takových případů je při výchově dětí mnoho. Kdo nevidí dál, do budoucna, mazlí se se svými miláčky a kazí je. Ale výchova nekončí dětskými lety. Lidé se musí vychovávat stále. Je to zvláště povinnost vládnoucích a vlivných osobností. Vyžaduje se proto od nich jistá tvrdost. Přílišná soucitnost zruinuje společenský řád.

Tuto logiku ještě pořád stačíme sledovat, i když nám už bliká výstražné světlo při zdůrazňování tvrdosti vládců. Rozumový postup se tu stále zachovává, teď však udělá Nietzsche ve své úvaze další krok...

Ten kdo se naučí dívat dál, než je obyčejný momentální soucit s bližním, snadno pochopí, že existuje i vyšší dobro než je dobro jednotlivce. Zájmy národa a lidstva platí víc než ta nebo jiná osoba. A

když jsou zájmy společnosti v konfliktu s dobrem jednotlivce, morální člověk se nemusí bát jednoho člověka obětovat, aby se tím prospělo druhým. Soucit s bližním, praví Nietzscheův Zarathustra, se nedá srovnat s láskou k „dalekému“ - opravdovou láskou k lidstvu.

Úvaha je stále logická, ale výstražné znamení už nejenom bliká, ale je alarmováno na nejvyšším stupni. Vzpomínáme si totiž dobře, jak tuto logiku dovedli využívat totalitní režimy. Tzv. rozumová úvaha dokáže mravnost převrátit na zločinnost. Cítíme to jasně a svědomí nám dosvědčuje, že se k těmto závěrům nesmí dojít. Jak je ale rozumově vyvrátit? Jak odhalit, kde je v této logice vada?

O to se snaží ve svém článku ruský filosof S. L. Frank. Rozvíjí svou myšlenku na mnoha stránkách, ale jeho idea je docela prostá. Dá se dokonce vyjádřit mnohem stručněji než logika Nietzscheho. Frank si položil nejprve jednoduchou otázku: Co je předmětem lásky? Lidé mají rádi mnoho věcí: knihy, zvířata, poesii atd. Ale první a základní předmět lásky je osoba a ne věci či abstrakce. Kdo nemá rád osoby, nemiluje nakonec nic než sebe, protože věci jej přitahují jen tehdy, když jsou jeho vlastní.

Láska k osobám ovšem musí být také rozumná. V tom má Nietzsche pravdu. Pochválíme matku, která dala dítěti vytrhnout zkažený zub, i když u toho maličký plakal. Není však vždy snadné určit, co je a co není rozumné. Proto si stanovíme všeobecné zásady, principy k rozlišení dobra a zla, dobra vyššího a dobra nižšího. Tak se také snadno řekne, že je dobro společnosti vyšší než zájem jednotlivce.

Tyto principy jsou vzácné pomůcky, ale běda stávají-li se takovými pány,

že se už nepočítá s tím, k čemu sloužily. V Bibli dostal tento postoj název „farizeismus“. Farizeové byli totiž jeho typickými představiteli. Málokdo si mohl zvolit vyšší a krásnější ideál než oni: zachovávat Boží zákon, vzít do posledních důsledků všechny jeho předpisy. Neohlížet se ani vpravo ani vlevo při jeho aplikaci. Co jim mohl Ježíš vytknout? Jen jedno. Zapomněli a nechtěli vzít v úvahu, k čemu zákon sloužil: k uskutečnění lásky k Bohu a bližnímu. Jako Nietzsche i oni místo bližního viděli zřejmě „dalekého“.

V dnešní době snad nenacházíme lidi, kteří by chtěli zachovávat doslova všechny slova Písma. Ale najdou se i dnes ti, kteří si vytvořili ideologie dokonalé společnosti, lidskosti, pokroku, vzdělanosti, svobody apod. Když mluví, krásně se poslouchají. Když obětují pro své ideály i sami sebe, sklídí náš obdiv. Ale horší situace nastane, když se rozhodnou pro své ideály obětovat druhé. A běda nám, když se takoví lidé dostanou k

moci. Pak už jen padají hlavy ve prospěch papírových figurín ideálů. Společnost se tím značně zjednoduší. Ideje jsou totiž šablonovité, ale konkrétní bližní jsou různí; každý je ojedinělý. V tom je ovšem bohatost života. Láska k dalekému tedy ničí opravdový život.

Ale co odpovědět, když nám někdo položí tuto otázku: Nesmím tedy žít pro nic vyššího? Musím jen pořád brát ohled na ty, s kterými se stýkám? Neexistuje ideál, pro který se dá zapomenout na úzké prostředí, ve kterém žijí a které mě dusí?

Pro křesťana je odpověď celkem prostá: Jediný vyšší ideál v plném slova smyslu je Kristus. V něm je všechno dobro, všechna krása, celé nebe. Ale on přitom žije v každém člověku, s kterým se setkáváme. V něm se tedy sjednocuje láska k bližnímu i „dalekému“. Láska k Bohu a k člověku tvoří jeden jediný životní ideál.

Tomáš Špidlík SJ

Ježíšův dotek

Úvaha k přípravě na Národní eucharistický kongres

Říká se, že nepohlazené a nepolíbené dítě bude jednou člověkem problematickým. Jinými slovy: dítě potřebuje lásku, sebedarování rodičů. Takto jsme stvořeni Bohem, tak to i naplňujeme. Jenže my jsme také děti Boží! A jako takoví potřebujeme i jeho dotek. Tento dotek není však jen povrchní, je hlubší: nápoj vstupuje do člověka a dává mu sílu. To má znamenat Eucharistie. Ale já chci dnes zdůraznit, že tento dotek potřebuje i sám Ježíš. Je přece člověk, dokonce proto se člověkem stal!

Kdysi jsem při testu zadal otázku, kdo má více z Přijímání: Ježíš nebo ty? Přesto,

že jsem půl roku zdůrazňoval, že Ježíš, všichni odpověděli, že přijímání potřebujeme my, on nikoliv. Jenže: matka, která hladí své dítě, překypuje láskou k němu, ale dítě se věnuje bábvičkám, čokoládě nebo hračce – a matku skoro nevnímá! Takoví jsme často my; na co na všechno někdy při mši myslíme? On však myslí jenom na nás. Proto tak vehementně žádá: vezměte a jezte, jinak nebudete mít v sobě život! Já bez vás být nemohu...

Jan Rybář
(www.jesuit.cz)

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

U sv. Mikuláše

Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

U sv. Kříže

Od pondělí do soboty v 7 h u **Mnišek dominikánek** je mše svatá s možností účasti věřících.

Každou neděli při mši sv. v 10 h u sv. Kříže **program pro malé děti** ve zpovědní kapli.

Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.

Každý 2. čtvrtek v měsíci adorace od 17 do 18 h s modlitbou růžence za ochranu nenarozeného života.

Každý pátek v 17 h **mše sv.**

U sv. Václava

Každé pondělí v 18 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

Každou středu v 18. h v kapli na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

Každý druhý pátek (jednou za 14 dní) v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

U sv. Hippolyta

Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv.

Pensionu na Vančurově ul.

Každou sobotu v 9 h ve společenské místnosti mše sv.

V Nové nemocnici

Každou sobotu v 14.30 h mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 736 523 600.

V novém domě U lesíka

Každou sudou středu ve 13.30 h mše sv.

PŘIPRAVUJE SE

- 30. 8. v 8 h při mši sv. v Louce „**požehnání aktovek**“ – požehnání dětem na cestu do školy.

- 3. 9. ve 20 h u sv. Mikuláše **adorace** před 1. pátkem

- 4. 9. **první pátek** – od 15 h u sv. Kříže **adorace a zpověď**; v 17 h mše sv. pro děti za začátek školního roku.

- 5. 9. **první sobota** – v 18 h v Hl. Mašůvkách **měsíční pouť**; celebruje o. Antonín Krasucki OP; autobus ze Znojma v 17 h.

- 6. 9. **posvícení v Popicích** – mše sv. v 15 h s prvním sv. přijímáním.

- 7. 9. u sv. Kříže **předvečer pouti** u obrazu P. Marie Znojemské v 18 h mše sv. – P. Lazárek. (Viz. plakátek v kostele)

- 8. 9. Svátek Narození P. Marie – **v kostele sv. Kříže pouť**; mše sv. v 8 a v 18 h – P. Lazárek (jinde mše sv. nebude).

- 11. 9. **Znojenské vinobraní** – u sv. Mikuláše; v 17 h mše sv., ve 23 h večerní modlitba; (u sv. Kříže tento den večerní mše sv. nebude).
- 12. 9. **Znojenské vinobraní** – u sv. Mikuláše; ve 12 h mše sv. na poděkování za úrodu, uctění sošky P. Marie Chlebové; v 17 h sváteční koncert, ve 23 h večerní modlitba.
- 13. 9. **sbírka** na diecési.
- 13. 9. v 10.30 h na Hradišti **slavnost Povýšení sv. Kříže**.
- 13. 9. v 15 h v Popické kapli **měsíční modlitba** za víru v příhraničí, pěší nepůjdou.
- 17. 9. v 9 h mše sv. u sv. Kříže při kněžské rekolekci.
- 18. 9. v 16 h mše sv. u sv. Alžběty (za děti usmrčené potratem, za rodiče a zdravotníky), pak Pochod pro život na náměstí v 18 h přednáška v Besedě Dr.R.Malý: Inkvizice – mýty a skutečnost (pořádá KDU-ČSL) (obvyklá mše sv. v 17 h u sv. Kříže bude). Bližší informace na plakátech.
- 27. 9. v 11 h mše sv. o posvícení **ve Vysočanech**.
- 28. 9. **Slavnost sv. Václava** – v kostele sv. Václava v Louce **v 10 h poutní mše sv.**; u sv. Kříže mše sv. v 8 a v 18 h, u sv. Mikuláše v 9 h.
- 29. 9. na **svátek sv. Michala** – v 8 a v 18 h mše sv. **v kostele sv. Michala** (jinde mše sv. ten den nebudou).

Vyučování náboženství:

V základních školách se děti přihlásí u třídních učitelů, vyučování ve školách začne v týdnu od 5.10.

Na faře u sv. Mikuláše bude první setkání dětí na vyučování náboženství v pátek 25. 9. v 15,30 h.

Na faře v Louce se bude vyučovat opět vždy ve středu od 17 h.

KLAS – Klub aktivních seniorů

oznamuje, že po letní přestávce se budou opět konat pravidelná setkání. První setkání se uskuteční ve čtvrtek 8. října 2015. Sejdeme se v 9.00 hod. před kostelem sv. Michala a seznámíme se s jeho historií. Témata dalších setkání přineseme v příštím zpravodaji. MP

V současné době je nejdůležitější neokázalé osobní svědectví, že vzkříšený Ježíš Kristus je – přes všechny naše chyby a rozdílnosti povah – živý v každém věřícím, který jej přijal za svého Pána

Vojtěch Cikrle: Stradivárky

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontakt. adr. redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.
Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 7.- Kč.
Tisk Tiskárna Wega, Znojmo
